

ผลการศึกษาการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครู
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

The Thai Orthographical Forms Produced by the Students
of Graduate Diploma Program in Teaching Profession
of Ubon Ratchathani Rajabhat University

สรียกานต์ ยี่เก็งเอี่ยม¹

Sariyagan Yeekengaem

บทคัดย่อ(Abstract)

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสถิติการเขียนสะกดคำภาษาไทย 2) ศึกษา
ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำภาษาไทย และ3) ศึกษาสาเหตุการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง
ของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ประชากรที่ใช้ศึกษาคือ
นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับครู ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา
2563 จำนวน 59 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบการเขียนสะกดคำภาษาไทย
จำนวน 1 ชุด โดยใช้แบบบันทึกผลในการเก็บรวบรวมข้อมูล ส่วนการนำเสนอผลการวิจัยโดยวิธี
พรรณนาวิเคราะห์(Descriptive Analysis) และเสนอข้อมูลค่าสถิติร้อยละ ผลการศึกษาพบว่า 1)
ผลจากการทดสอบเขียนสะกดคำภาษาไทย พบว่านักศึกษาเขียนคำถูกมากที่สุดคือ 20 คำ(ถูกทุก
คำ) จำนวน 2 คนคิดเป็นร้อยละ 3.39 ส่วนนักศึกษาที่เขียนคำถูกน้อยที่สุด คือเขียนถูกจำนวน 5
คำจาก20 คำ มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.69 2) ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำ
ภาษาไทย มี 7 ลักษณะ ได้แก่ สะกดตัวการันต์ไม่ถูกต้อง, สะกดพยัญชนะตัวสะกดไม่ถูกต้อง, คำ
ที่ไม่มีตัวสะกดการันต์ แต่นักศึกษาเขียนแบบมีตัวสะกดการันต์, สะกดวรรณยุกต์ผิด, สะกดโดยเติม
สระที่ท้ายพยัญชนะตัวสะกด, วางสระไม่ถูกต้อง และสะกดคำควบกล้ำผิด และ3)จากลักษณะ
ข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำสามารถวิเคราะห์สาเหตุการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องของนักศึกษา
ประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ได้ 6 ประการคือ มีประสบการณ์เคย
เห็นว่าเขียนเช่นนั้นจึงจำมาใช้แบบไม่ถูกต้อง, ไม่รู้ความหมายของคำ, มีแนวเทียบผิด, ขาดความรู้
ทางหลักภาษา, ไม่รู้วิธีการเขียนคำทับศัพท์ และ ออกเสียงผิด จึงทำให้เขียนสะกดคำผิด

คำสำคัญ (Keywords): การเขียนสะกดคำ; ประกาศนียบัตรวิชาชีพครู

Received: 2021-04-03 Revised: 2021-05-22 Accepted: 2021-05-22

¹ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี Faculty of Humanities
and Social Sciences Ubon Ratchathani Rajabhat University. Corresponding Author e-mail:
sariyagan587@hotmail.com

Abstract

The objectives of the study were to 1) study statistics of Thai orthographical forms produced by the students of Graduate Diploma Program in Teaching Profession of Ubon Ratchathani Rajabhat University, 2) examine errors in Thai orthographical forms produced by the students of Graduate Diploma Program in Teaching Profession of Ubon Ratchathani Rajabhat University, and 3) study causes of misspelled Thai words produced by the students of Graduate Diploma Program in Teaching Profession of Ubon Ratchathani Rajabhat University. The population consisted of 59 students who enrolled in “Communicative Language for Teachers” in the second semester of 2020 academic year. The research tool was a set of Thai orthographical test, gathering data with a record form. The research results – presented with descriptive analysis, statistics, and percentage – revealed as follows. 1) From the Thai orthographical test, 2 students or 3.39% wrote 20 words (all the words) correctly whereas 1 student or 1.69% wrote 5 from 20 words correctly. 2) The errors found in Thai orthographical forms could be categorized into 7 types; misspelled Karant, misspelled final consonants, words without Karant but students used Karant, misspelled tones, adding vowels after final consonants, misplaced vowels, and misspelled consonant clusters. 3) After analyzing the errors in Thai orthographical forms, the causes could be concluded into 6 types; experiences of seeing the usage of wrongly written words before, word meaning ignorance, false analogy, lacking of grammar knowledge, transliteration ignorance, and false pronunciation leading to false word spelling.

Keywords: Orthographical forms; Graduate Diploma Program in Teaching Profession

บทนำ (Introduction)

การเขียนเป็นทักษะการใช้ภาษาที่ซับซ้อนกว่าทักษะอื่น ๆ เพราะต้องอาศัยความรู้ ความคิด การศึกษาค้นคว้าอย่างกว้างขวาง รวมถึงประสบการณ์ในเรื่องที่เขียนมาประกอบด้วย ดังนั้นหากผู้เขียนใช้ภาษาโดยขาดความรับผิดชอบเอาใจใส่ ไม่คำนึงถึงความถูกต้องตามระเบียบแบบแผน อาจเป็นเหตุให้ภาษาถึงกาลวิบัติได้ ดังที่ สุจริต เพียรชอบ(2542) ได้กล่าวว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สลับซับซ้อนยากกว่าทักษะอื่น ๆ ด้วยผู้เขียนต้องใช้ความรู้ความสามารถในการสังเคราะห์เรียบเรียงถ้อยคำภาษา ให้ถูกต้องและสื่อความหมายได้ชัดเจนตามที่ผู้เขียนต้องการ (ธนุ ทดแทนคุณ และ ปวีณา จันทรสุวรรณ, 2558)

จะเห็นได้ว่า การเขียนเป็นทักษะการใช้ภาษาที่ผู้เขียนต้องหมั่นฝึกฝนและอาศัยความพิถีพิถันในการเลือกใช้ถ้อยคำภาษาไทยในการสื่อสารให้ถูกต้อง ชัดเจน ตรงประเด็น ซึ่งสิ่งที่ควรให้ความสำคัญด้วยเป็นพื้นฐานของการเขียน นั่นก็คือ การเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำเป็นหลักเกณฑ์การเรียงลำดับคำ ประกอบด้วย พยัญชนะต้น สระวรรณยุกต์ พยัญชนะตัวสะกด ให้ถูกต้องตามพจนานุกรม ซึ่งการเทียบความถูกต้องตามพจนานุกรมนั้นต้องเทียบกับฉบับที่ทันสมัยที่สุด นั่นก็คือ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2554 ทั้งนี้การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องจะช่วยให้การเขียนและการอ่านออกเสียงถูกต้อง สื่อความหมายได้ชัดเจนทำให้ผลงานที่เขียนมีคุณค่าเพิ่มขึ้น ดังที่ เปลื้อง ณ นคร (2549) กล่าวว่า “เมื่ออักขระวิบัติแล้ว ก็เข้าใจเนื้อความได้ยาก” แสดงให้เห็นว่าการเขียนสะกดคำผิดส่งผลให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อความได้ยาก หรืออาจจะส่งผลความเข้าใจความหมายที่ผิดไปด้วย อีกทั้งยังแสดงถึงระดับความรู้ของผู้เขียน โดยเฉพาะผู้เขียนที่ประกอบอาชีพในแวดวงวิชาการ เช่น นักวิชาการ ครูอาจารย์ จะต้องระมัดระวังในการเขียนสะกดคำไม่ให้เกิดความผิดพลาดได้ ดังตัวอย่างเช่น

คำที่สะกดถูก

กระทะ

เกม

กรวดน้ำ

อเนก

สัมมนา

บุคลากร

ฯลฯ

คำที่สะกดผิด

กระทะ

เกมส์

กรวดน้ำ

อเนก

สัมมนา

บุคลากร

ปัจจุบันการเขียนสะกดคำมักถูกมองข้ามความสำคัญไปด้วยอาจเห็นว่าเป็นเรื่องง่ายจนละเลย โดยไม่ทราบว่าที่เขียนนั้นไม่ถูกต้อง หรือนิยมเขียน หรือเห็นในแบบที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งแท้ที่จริงแล้วการเขียนสะกดคำถือเป็นสิ่งแรกที่สำคัญของการเขียน ดังที่ วรรณิ โสมประยูร (2539) กล่าวว่า “การสะกดคำเป็นพื้นฐานที่จำเป็นของการเขียนอย่างหนึ่ง เพราะจะได้จะต้องรู้จักสะกดคำได้ก่อนจึงสามารถเขียนเป็นประโยคและเรื่องราวได้ ถ้าเด็กสะกดคำไม่ได้ก็จะไม่เข้าใจเรื่องจากผู้อื่นและไม่สามารถแสดงให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนได้” ซึ่งผู้ที่จะเป็นตัวอย่างที่ดีในการเขียนให้กับผู้เรียน นั่นก็คือ ครูอาจารย์

บุคคลที่ประกอบวิชาชีพครูเป็นต้นแบบในการใช้ภาษาให้กับผู้เรียน ถ้าครูใช้ภาษาได้ดีถูกต้อง ผู้เรียนก็จะนำไปเป็นแบบอย่างในการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพครู หรือ ป.บัณฑิต เป็นหลักสูตรที่รับนักศึกษาที่ประกอบวิชาชีพครูซึ่งจบการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี และไม่มีวุฒิครู มาศึกษา เพื่อให้ได้รับ

สิทธิ์ในการสอบใบประกอบวิชาชีพครู ซึ่งนักศึกษากลุ่มนี้มีความหลากหลายในศาสตร์ต่าง ๆ เพราะจบมาจากหลายสาขาวิชา อาทิ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ ฟิสิกส์ เคมี นาฏศิลป์ ดนตรี ศิลปะ บัญชี รัฐศาสตร์ บริหารธุรกิจ เป็นต้น

นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครูจึงควรมีทักษะการเขียนที่ดี เพราะส่วนใหญ่จะสอนในระดับปฐมวัย ประถมศึกษา ซึ่งต้องสอนทุกวิชาโดยเฉพาะวิชาภาษาไทยที่ต้องสอนให้กับเด็กเล็กจะต้องมีพื้นฐานทางภาษาไทยที่ดี ส่งผลให้เมื่อเรียนในระดับที่สูงขึ้น เด็กก็จะมีพัฒนาการการเขียนและการใช้ภาษาที่ดียิ่งขึ้น

ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงความสำคัญในการเขียนสะกดคำของนักศึกษาในกลุ่มดังกล่าว ด้วยการเขียนสะกดคำนั้นเป็นพื้นฐานของการเขียนและเป็นความรู้ที่จำเป็นสำหรับนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครู ที่ประกอบวิชาชีพเป็นครูผู้สอนให้กับเด็กนักเรียนในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ด้วย ทั้งนี้ ผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยข้อบกพร่องการเขียนสะกดคำนี้จะนำไปใช้ปรับปรุงวิธีการสอนในรายวิชาภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับครู และพัฒนาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย(Research Objectives)

1. เพื่อศึกษาสถิติการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
2. เพื่อศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
3. เพื่อศึกษาสาเหตุการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

วิธีดำเนินการวิจัย(Research Methods)

1. กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดเรื่องความรู้เกี่ยวกับการเขียนสะกดคำภาษาไทย ปัญหา และสาเหตุของการเขียนสะกดคำภาษาไทย โดยศึกษาจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของ วันชัย แก้วหนู นวลและภัสร์ธีรา ฉลองเดช(2561) ธนู ทดแทนคุณและปวีณา จันทร์สุวรรณ (2558) ปณิธาน บรรณาธรรม(2555) และ กุณฑิกา ขาพิมล(2560) และสร้างเกณฑ์เพื่อใช้เป็นแนวทางพิจารณาข้อผิดพลาดและสาเหตุในการเขียนสะกดคำภาษาไทย ดังนี้

1.1 ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำ

1.1.1 สะกดตัวการันต์ผิด

- 1.1.2 สะกดสระผิด
- 1.1.3 สะกดพยัญชนะตัวสะกดผิด
- 1.1.4 สะกดตามการออกเสียงโดยเติมอักษร ห นำ
- 1.1.5 สะกดพยัญชนะต้น ร ล ผิด
- 1.1.6 สะกดสระที่มีเสียงเหมือนกัน
- 1.1.7 สะกดคำควบกล้ำผิด
- 1.1.8 สะกดวรรณยุกต์ผิด
- 1.1.9 สะกดคำที่ประวิสรรชนีย์ผิด
- 1.2 สาเหตุของการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง
 - 1.2.1 มีประสบการณ์เกี่ยวกับคำที่ผิด
 - 1.2.2 ไม่รู้วิธีการในการเขียนคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 1.2.3 ไม่รู้หลักการเขียน
 - 1.2.4 มีแนวเทียบที่ผิด
 - 1.2.5 ไม่มีประสบการณ์การเขียนกับคำนั้น
 - 1.2.6 การฟังและออกเสียง ร ล ไม่ถูกต้อง
 - 1.2.7 ออกเสียงคำควบกล้ำผิด

2. ประชากรที่ใช้ศึกษา

ประชากรที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้ คือนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับครู ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 59 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบทดสอบการเขียนสะกดคำภาษาไทย จำนวน 1 ชุด ซึ่งผู้วิจัยได้คัดเลือกคำศัพท์จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 และรายงานการวิจัยเรื่องคำที่นิสิตและบุคลากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ของสถาบันภาษาไทยสิรินธร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปี พ.ศ. 2557 ของ ยาท้าว เจริญชัย และ ธีรุตม์ สุขสกุลวัฒน์ เป็นหลัก ซึ่งคำศัพท์ที่ผู้วิจัยเลือกส่วนใหญ่เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน คำที่เกี่ยวกับภาษาไทย คำที่คาดว่าจะเป็นคำสะกดผิด คำที่เป็นการเขียนคำทับศัพท์ เป็นต้น จำนวน 20 คำ ซึ่งมีคำที่สะกดผิด 15 คำ สะกดถูก 5 คำ โดยให้กลุ่มตัวอย่างเลือกคำที่คิดว่าสะกดผิดและแก้ไขให้ถูกต้อง

4. การเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลงานวิจัยโดยเก็บข้อมูลจากการทดสอบการเขียนสะกดคำภาษาไทย ในรายวิชาภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับครู ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 59 คนแบ่งเป็น

นักศึกษาที่จบปริญญาตรีสาขาวิชาภาษาไทย จำนวน 8 คน และสาขาอื่น ๆ จำนวน 51 คน โดยให้นักศึกษาเลือกคำที่คิดว่าสะกดผิดและแก้ไขให้ถูกต้อง จากนั้นจึงนำแบบทดสอบมาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำภาษาไทยโดยเก็บรวบรวมผลลงในแบบบันทึกข้อมูลและหาสาเหตุที่ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดนั้นต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครู จำนวน 59 คนแล้วได้นำผลการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักศึกษามาหาผลการเขียนสะกดคำที่ถูกต้องคิดเป็นค่าสถิติร้อยละจากจำนวนนักศึกษาที่ทำแบบทดสอบทั้งหมด และวิเคราะห์ลักษณะและสาเหตุของคำศัพท์ที่นักศึกษาส่วนใหญ่สะกดผิด และนำเสนอผลการศึกษาด้วยวิธีการพรรณนาวิเคราะห์(Descriptive Analysis) และประเมินผลทางสถิติหาค่าร้อยละ รวมทั้งสรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัย (Research Results)

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยดังนี้

1. สถิติการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครู
มหาวิทยาลัยราชภัฏ
อุบลราชธานี

ตารางที่ 1 แสดงสถิติผลการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพครู

จำนวนคำที่สะกดถูก	จำนวนนักศึกษา	คิดเป็นร้อยละ
20	2	3.39
19	2	3.39
18	8	13.56
17	5	8.47
16	4	6.78
15	4	6.78
14	3	5.08
13	3	5.08
12	3	5.08
11	4	6.78

10	4	6.78
9	6	10.17
8	4	6.78
7	4	6.78
6	2	3.39
5	1	1.69
4		
3		
2		
1		
รวม	59	100

จากตารางที่ 1 พบว่าผลจากการทดสอบเขียนสะกดคำภาษาไทย ของนักศึกษาวิชาชีพครู รุ่นที่ 10 ปีการศึกษา 2563 พบว่า จากคำทั้งหมด 20 คำ ส่วนใหญ่นักศึกษา 59 คน เขียนคำถูกมากที่สุดคือ 20 คำ(ถูกทุกคำ) จำนวน 2 คนคิดเป็นร้อยละ 3.39 เป็นนักศึกษาที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาภาษาไทยทั้ง 2 คน ส่วนนักศึกษาที่เขียนคำถูกน้อยที่สุด คือเขียนถูกจำนวน 5 คำจาก 20 คำ มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.69 จบปริญญาตรีสาขาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาไทย อีกทั้งพบว่า โดยส่วนใหญ่นักศึกษาจะเขียนถูก 18 คำ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 13.56 รองลงมาคือ 9 คำ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 10.17 ตามลำดับ

2. ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครูมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

ตารางที่ 2 ลักษณะของข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครู

คำทดสอบ	จำนวนคนที่เขียน สะกดผิด	คิดเป็นร้อยละ	เขียนผิดเป็น
ไตรยางค์	54	91.52	ไตรยางค์
ปรีศนี	38	64.41	ปรีศนี
ย่อมเยา	36	61.02	ย่อมเยาว์
ประดิดประดอย	31	52.54	ประเดิษฐ์ประดอย
ภาพยนตร์	30	50.85	ภาพยนตร์
อินสตาแกรม	27	45.76	อินสตราแกรม อิสตรา แกรม

ทนายายาด	27	45.76	ทนายายาท
เจตจำนง	25	42.37	เจตจำนงค์
กล้วยบวชชี	22	37.29	กล้วยบวดชี
อเนกประสงค์	22	37.29	เอนกประสงค์
อีเมล	18	30.51	อีเมลล์ อีเมลล์
สมุดโน้ต	17	28.81	สมุดโน้ต
จักสาน	16	27.12	จักรสาร จักสาร
		จักรสาน	
มุกตลก	12	20.34	มุขตลก
บิณฑบาต	11	18.64	บิณฑบาตร
สังเกต	8	13.56	สังเกตุดู
เบญจเพส	8	13.56	เบญจเพศ
อนุญาต	6	10.17	อนุญาติ
ผูกพัน	6	10.17	ผูกพันธ์
เกษียณอายุ	1	1.69	เกษียรอายุ

จากตารางที่ 2 พบว่า คำที่นักศึกษาเขียนผิดมากที่สุด คือคำว่า ไตรยางค์ คิดเป็นร้อยละ 91.52 รองลงมาคือคำว่า ปรศน์ และ ประดิติประดอย คิดเป็นร้อยละ 64.41 และ 61.02 ตามลำดับ ส่วนคำที่นักศึกษาเขียนผิดน้อยที่สุดคือคำว่า เกษียณอายุ คิดเป็นร้อยละ 1.69

นอกจากข้อมูลสถิติผลการเขียนสะกดคำภาษาไทยข้างต้น ในการวิจัยครั้งนี้พบลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครู ซึ่งหากจำแนกคำศัพท์ทั้ง 20 คำ จะพบลักษณะของคำศัพท์ดังนี้

1. คำศัพท์ที่เกี่ยวกับภาษาไทย ได้แก่ ไตรยางค์
2. คำที่เกี่ยวกับการเขียนคำทับศัพท์ เช่น อีเมล อินสตาแกรม สมุดโน้ต
3. คำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น กล้วยบวชชี เบญจเพส มุกตลก บิณฑบาต

ประดิติประดอย เกษียณอายุ ทนายายาด อนุญาต ผูกพัน อเนกประสงค์ สังเกต ภาพยนตร์ ปรศน์ ย่อมเยา จักสาน เจตจำนง

นอกจากนี้ยังพบว่าลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี มี 7 ลักษณะ โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกลักษณะข้อผิดพลาดที่พบเป็นส่วนใหญ่ ดังนี้

1. สะกดตัวการันต์ไม่ถูกต้อง เช่นคำว่า ไตรยางศ์ นักศึกษามักสะกดด้วยตัวอักษร ค์ แทน ศ์ คำว่า ภาพยนตร์ นักศึกษามักสะกดด้วย ต์ แทน ตร์
2. สะกดพยัญชนะตัวสะกดไม่ถูกต้อง เช่นคำว่า มุกตลก นักศึกษามักสะกดด้วยตัวอักษร ข แทน ก คำว่า ทนทายาท นักศึกษามักสะกดด้วยตัวอักษร ท แทน ด คำว่า กล้วยบวชชี นักศึกษามักสะกดด้วยตัวอักษร ด แทน ข คำว่า บิณฑบาต นักศึกษามักสะกดด้วยคำว่า ตร แทน ต คำว่า เบญจเพส มักสะกดด้วย ศ แทน ส คำว่า ประดิติประตอย นักศึกษามักสะกดด้วย ชฐ์ แทน ด คำว่า จักสาน นักศึกษาเขียนสะกดเป็น จักรสาน จักสาร
3. คำที่ไม่มีตัวสะกดการันต์ นักศึกษาก็กเขียนสะกดแบบมีตัวสะกดการันต์ เช่น ปรัศนี มักสะกด ด้วย ย์ เป็น ปรัศนี คำว่า ย่อมเยา มักสะกดด้วย ว์ เป็น ย่อมเยา คำว่า อีเมล มักเติมการันต์ที่ตัวสะกด ล (เมล) คำว่า เจตจำนง มักสะกดด้วย ค์ เป็น เจตจำนง คำว่า ผูกพัน มักสะกดด้วย ธ์ เป็น ผูกพัน
4. สะกดวรรณยุกต์ผิด เช่นคำว่า สมุดโน้ต เป็น สมุดโน้ต
5. สะกดโดยเติมสระที่ท้ายพยัญชนะตัวสะกด เช่นคำว่า อนุญาต นักศึกษามักจะเติมสระอิที่พยัญชนะ ต (อนุญาต) คำว่า สังเกต เติมสระอุที่พยัญชนะ ต (สังเกต)
6. วางสระไม่ถูกต้อง เช่นคำว่า อเนกประสงค์ มักนำสระเอออยู่หน้า อ
7. สะกดคำควบกล้ำผิด เช่นคำว่า อินสตาแกรม นักศึกษามักจะเพิ่มคำควบกล้ำ ร เป็น อินสตราแกรม

3. สาเหตุการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

จากข้อผิดพลาดที่นักศึกษามักจะเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องทั้ง 7 ลักษณะ สามารถวิเคราะห์สาเหตุของการเขียนสะกดคำภาษาไทยไม่ถูกต้องได้ 6 ประการคือ

1. เขียนไม่ถูกต้อง เพราะมีประสบการณ์เคยเห็นว่าเขียนเช่นนั้นจึงจำมาใช้แบบไม่ถูกต้อง เช่น ไตรยางศ์ มักสะกดด้วย ..ค์
2. เขียนไม่ถูกต้อง เพราะไม่รู้ความหมายของคำ เช่น บิณฑบาต เขียนผิดเป็น บิณฑบาตร เบญจเพส เขียนผิดเป็น เบญจเพศ อนุญาต มักเขียนผิดเป็น อนุญาติ จักสาน เขียนผิดเป็น จักรสาน จักรสาร เกษียณอายุ เขียนผิดเป็น เกษียณอายุ
3. เขียนไม่ถูกต้อง เพราะมีแนวเทียบผิด เกิดจากความไม่มั่นใจจึงเทียบเคียงกับคำอื่นที่ออกเสียงเหมือนกันมาเป็นแนวเทียบ จึงทำให้เขียนผิดเนื่องด้วยความหมาย รูปศัพท์ และหลักภาษาต่างกันจะใช้กฎอันเดียวกันไม่ได้ เช่น ย่อมเยา เขียนผิดเป็น ย่อมเยา เพราะเทียบกับ คำ

ว่า **เยาว์วัย** ประดิษฐ์ประดอย เขียนผิดเป็น **ประดิษฐ์** ประดอย เพราะเทียบกับคำว่า **ประดิษฐ์** กล้วย**บวช** เขียนผิดเป็น กล้วย**บวต** เพราะเทียบกับคำว่า **แกงบวด** ภาพยนตร์ เขียนผิดเป็น ภาพ**ยนต์** เพราะเทียบกับคำว่า เครื่อง**ยนต์** ทน**หาย**าด เขียนผิดเป็น ทน**หาย**าท เพราะเทียบกับคำว่า **หาย**าท ผูก**พัน** เขียนผิดเป็น ผูก**พัน**ธ์ เพราะเทียบกับคำว่า (ผูก)สั**ม**พันธ์

4. เขียนไม่ถูกต้อง เพราะขาดความรู้ทางหลักภาษา เช่น อนาคตประสงค์ เพราะ อนาคตมาจาก อนาคต + อนาคต เจตจำนง คำว่า อนาคต แปลงมาจาก จง

5. เขียนไม่ถูกต้อง เพราะไม่รู้วิธีการเขียนคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ เช่น อี**เมล** (E-Mail) เขียนผิดเป็น อี**เมล์** อี**เมลล์** **ไนต์** เขียนผิดเป็น **ไนต์**

6. เขียนไม่ถูกต้อง เพราะออกเสียงผิด เช่น **อิน**สตา**แกรม** ออกเสียงผิดเป็น **อิน**สตรา**แกรม** **อิส**ตรา**แกรม**

อภิปรายผลการวิจัย (Research Discussion)

จากการศึกษาการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. สถิติการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

ผลจากการทดสอบเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี พบว่านักศึกษาเขียนคำถูกมากที่สุดคือ 20 คำ(ถูกทุกคำ) จำนวน 2 คนคิดเป็นร้อยละ 3.39 เป็นนักศึกษาที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาภาษาไทยทั้ง 2 คน ส่วนนักศึกษาที่เขียนคำถูกน้อยที่สุด คือเขียนถูกจำนวน 5 คำจาก 20 คำ มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.69 จบปริญญาตรีสาขาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากผลดังกล่าวจะเห็นว่าผู้ที่จบการศึกษาในสาขาวิชาภาษาไทยจะสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องมากกว่าผู้ที่จบปริญญาตรี ในสาขาวิชาอื่น ๆ อาจเป็นเพราะผู้ที่จบสาขาภาษาไทยมีการเพิ่มพูนและฝึกฝนความรู้ทางหลักภาษาตลอดระยะเวลา 4 ปีในระดับปริญญาตรี จึงทำให้เขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ด้วยหลักภาษาเป็นสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งที่ช่วยให้เขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ดังที่ สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2542) กล่าวว่า หลักภาษาไทยนับเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการเรียนภาษา การที่จะเรียนโดยไม่ต้องรู้หลักนั้นเป็นไปได้ แต่เนื่องจากหลักภาษามีข้อยกเว้นมากมายจึงควรตระหนักในข้อนี้โดยเฉพาะการเขียน อีกทั้งยังสอดคล้องกับแนวคิดของนวลทิพย์ เพิ่มเกสร (2552) ที่ว่า การเขียนที่ถูกต้องนั้น จำเป็นต้องเข้าใจหลักไวยากรณ์ที่ถูกต้องด้วย นอกจากนี้คำศัพท์ทั้ง 20 คำที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกมานั้น ส่วนใหญ่

เป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน แต่พบว่านักศึกษาเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องจำนวนหลายคน แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนในระดับที่สูงกว่าปริญญาตรีก็ควรให้ความสำคัญกับการสอนการเขียนสะกดคำด้วยเช่นกัน

2. ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครูมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี มีจำนวน 7 ลักษณะ ได้แก่ (1) สะกดตัวการันต์ไม่ถูกต้อง (2) สะกดพยัญชนะตัวสะกดไม่ถูกต้อง (3) คำที่ไม่มีตัวสะกดการันต์ นักศึกษาก็เขียนสะกดแบบมีตัวสะกดการันต์ (4) สะกดสระผิด (5) สะกดโดยเติมสระที่ท้ายพยัญชนะ (6) วางสระไม่ถูกต้อง และ (7) สะกดคำควบกล้ำผิด สอดคล้องกับ ธนู ทดแทนคุณ และ ปวีณา จันทรสุวรรณ(2558) ศึกษาวิจัยเรื่องข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี พบว่า การเขียนสะกดคำผิด เพราะใช้พยัญชนะและสระผิด เป็นการสะกดคำโดยการใช้พยัญชนะสะกดไม่ถูกต้อง ทั้งพยัญชนะต้นและพยัญชนะตัวสะกด รวมถึงการใช้สระในการสะกดไม่ถูกต้องด้วย ทั้ง ๆ ที่เป็นคำที่คุ้นเคยและใช้ในชีวิตประจำวัน อาจเป็นเพราะเกิดจากไม่จดจำการอ่านและขาดความระมัดระวังในการเขียน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ กุณฑิกา ชามิมล(2560) เรื่องการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในระดับอุดมศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ และมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต พบว่าลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำภาษาไทย ได้แก่ เขียนตัวสะกดผิด เขียนตัวการันต์ผิด เขียนผิด เพราะเติมหรือตัดพยัญชนะ เขียนใช้ ร ล ผิด เขียนใช้วิสรรชนีย์ผิด เขียนใช้ ไ ผิด และเขียนวรรณยุกต์ผิด

3. สาเหตุการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครูมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

พบว่ามีสาเหตุ 6 ประการที่ทำให้เขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง คือ (1) เขียนไม่ถูกต้อง เพราะมีประสบการณ์เคยเห็นว่าเขียนเช่นนั้นจึงจำมาใช้แบบไม่ถูกต้อง (2) เขียนไม่ถูกต้อง เพราะไม่รู้ความหมายของคำ (3) เขียนไม่ถูกต้อง เพราะมีแนวเทียบผิด (4) เขียนไม่ถูกต้อง เพราะขาดความรู้ทางหลักภาษา (5) เขียนไม่ถูกต้อง เพราะไม่รู้วิธีการเขียนคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ และ (6) เขียนไม่ถูกต้อง เพราะออกเสียงผิด ซึ่งจะเห็นว่าสาเหตุที่ทำให้เขียนสะกดคำไม่ถูกต้องเกิดจากตัวนักศึกษาเอง ที่ขาดความสังเกต ขาดการฝึกฝน ขาดหลักเกณฑ์ที่ถูกต้อง ดังนั้นนักศึกษาควรฝึกฝนตนเองโดยการอ่านจากแหล่งที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้วเพื่อป้องกันการพบเห็นถ้อยคำที่ไม่

ถูกต้อง สอดคล้องกับงานวิจัยของ วันชัย แก้วหนูนวล และ ภัทร์ธีรา ฉลองเดช(2561) ซึ่งพบว่าสาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำผิดของนักศึกษาปริญญาตรี ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ ไว้ว่าเกิดจากความเลินเล่อ ไม่รอบคอบ ไม่ตรวจทานของผู้เขียนเอง อีกทั้งเกิดจากความไม่รู้จักรูปแบบกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ไม่ทราบที่มาและความหมายของคำ จนทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนขึ้นได้ และยังสอดคล้องกับแนวคิดของ แบลย์(Blair. 1968) ที่กล่าวว่าสาเหตุของการสะกดคำผิดนั้นอาจมาจากความไม่พร้อมหรือข้อบกพร่องในด้านสุขภาพ ร่างกายและอารมณ์ การออกเสียงและการรับฟังเสียงไม่ถูกต้อง การจำคำไปใช้อย่างผิด ๆ จำการเรียงลำดับอักษรไม่ได้ ได้รับการฝึกหรือการออกเสียงผิดมาตั้งแต่เริ่มแรก และไม่ได้รับแรงจูงใจ หรือฝึกให้เขียนสะกดคำ

จากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่าการเขียนสะกดคำผิด ทั้งที่คำบางคำเป็นคำที่คุ้นเคยและมักใช้กันอยู่เสมอ ๆ ในชีวิตประจำวันแต่ก็ยังปรากฏการเขียนผิด ทั้งนี้อาจเกิดจากการไม่สังเกตและขาดความระมัดระวังในการเขียนคำ ซึ่งการจะเขียนสะกดคำให้ถูกต้องนั้น นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี สามารถกระทำได้ดังนี้

1. รู้ความหมายของคำ เนื่องจากคำในภาษาไทยมีทั้งความหมายโดยตรง ความหมายโดยนัย มีคำพ้องรูป พ้องเสียง ดังนั้นการรู้ความหมายของคำจะสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง เช่น พัน(ผูก) พันธ(เกี่ยวข้อ) พันธุ์ (สืบทอด) ภัณฑ์(สิ่งของ) พรรณ(ชนิด, ผิว,สี)

2. ไม่ใช่แนวเทียบผิด คำบางคำแม้จะเสียงเหมือนกัน แต่ความหมายหรือรูปศัพท์ตลอดจนที่มาแตกต่างกัน จะใช้แนวเทียบเดียวกันไม่ได้ เช่น น่ารัก หน้าตา เฟื่องทราบ ฟุ้งพา

3. การเขียนกับการอ่านมีความสัมพันธ์กัน การเขียนสะกดคำได้ถูกต้องเกิดจากการอ่านที่ถูกต้อง ฉะนั้นต้องออกเสียงให้ถูกต้อง ถ้าไม่มั่นใจว่าคำนั้นออกเสียงอย่างไรควรตรวจสอบจากพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ซึ่งเป็นฉบับปัจจุบัน สอดคล้องกับ แบลคเบิร์น (Blackburn, 1984) ที่กล่าวว่าองค์ประกอบที่เกี่ยวกับการเขียนสะกดคำต้องมีความรู้เกี่ยวกับเสียง ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับสัญลักษณ์ และการเชื่อมโยงคำ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง และยังสอดคล้องกับแนวคิดของ เชลล์ (Schell. 1992) ซึ่งกล่าวไว้ว่าพัฒนาการทางการสะกดตัวหนังสือจะต้องสัมพันธ์กับการอ่านและการเขียนสระและพยัญชนะ เด็กที่มีปัญหาการอ่านจะมีปัญหาการเขียนด้วย ดังนั้นการอ่านจึงเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญของการเขียน ยิ่งอ่านมากเท่าไรความสามารถในการเขียนยิ่งมีมากขึ้นเท่านั้น

4. แก้ไขประสบการณ์ที่ผิด ๆ ให้ถูกต้อง ซึ่งการพบเห็นคำที่เขียนผิดบ่อยๆ จากสื่อสิ่งพิมพ์ หรือสื่อออนไลน์ อาจทำให้เกิดจดจำคำที่สะกดผิดไปด้วย ดังนั้นก่อนเขียนคำจึงควรศึกษาให้ถูกต้อง

5. ต้องมีความรู้เรื่องหลักภาษา เพื่อเป็นแนวทางในการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง การประวิสรรชนีย์ การใช้ตัว ศ ษ ส หลักการสะกดการันต์ หลักการใช้ตัวสะกด หลักการผันวรรณยุกต์ หลักการทับศัพท์ รวมทั้งหลักการของคำสมาส-สนธิ ก็จะช่วยทำให้เขียนคำได้ถูกต้อง

6. ต้องศึกษาและติดตามเรื่องการเขียนสะกดคำที่เป็นประกาศของราชการ ทั้งสำนักนายกรัฐมนตรี หนังสือและเอกสารของราชบัณฑิตยสถาน เช่น พจนานุกรม สารานุกรม การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเขียนชื่อเมือง ชื่อประเทศ ตลอดจนศัพท์บัญญัติต่าง ๆ และติดตามการเขียนจากประกาศของทางราชการอย่างสม่ำเสมอ(Sawada Tsunayoshi. 2556)

7. ไม่เขียนตามความนิยมของวัยรุ่นในสังคมออนไลน์ ซึ่งแม้ว่าจะใช้เพื่อการสื่อสารเฉพาะกลุ่ม แต่เมื่อเขียนบ่อย ๆ อาจทำให้เกิดความเคยชินจนนำมาเขียนผิด ๆ ได้ ดังนั้นจึงควรเขียนให้ถูกต้องไม่ว่าจะสื่อสารกับบุคคลใด หรือช่องทางสื่อสารใดก็ตาม เช่น อาราย(อะไร) ไซปะ(ไซ้ใหม่) จิงดิ(จริงหรือ) ม่ายรุ (ไม่รู้)

นอกจากนี้คำบางคำเขียนได้มากกว่า 1 รูป เช่น หยากไย อาจเขียนว่า หยากไย หรือ หยักไย ก็ได้ ดังนั้น ผู้ใช้ภาษาควรจะรู้จักการเขียนทุกๆ รูป ซึ่งสามารถตรวจสอบได้จากอ่านอย่างไร เขียนอย่างไร และพจนานุกรม ของ ราชบัณฑิตยสถานฉบับปัจจุบัน

ข้อเสนอแนะ(Research Suggestions)

1. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1.1 จากผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำ ทั้ง ๆ ที่คำส่วนใหญ่เป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน สะท้อนให้เห็นว่าผู้สอนควรตระหนักในการสอนเขียนสะกดคำให้กับนักศึกษา โดยใช้กระบวนการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน

1.2 ผลจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำไปพัฒนาแนวทางการสอนเขียนสะกดคำภาษาไทย เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องและพัฒนาทักษะด้านการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา ประกาศนียบัตรวิชาชีพครู

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของผู้ปฏิบัติงานด้านเอกสาร และธุรการ ที่พบในการเขียนหนังสือราชการต่าง ๆ

2.2 ควรศึกษาข้อบกพร่องการเขียนสะกดคำภาษาไทยในช่องทางการสื่อสารออนไลน์
ของหน่วยงานต่าง ๆ ทั้ง เฟซบุ๊กและเว็บไซต์

เอกสารอ้างอิง (References)

- กฤษฏีกา ขาพิมล. (2560). การเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในระดับอุดมศึกษา
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ และมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต.
วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร. 13(1), 47-60.
- นวลทิพย์ เพิ่มเกสร. (2552). การสอนทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาไทยแก่ผู้เรียนชาว
ต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: มิสเตอร์ก๊อปปี้(ประเทศไทย).
- ปณิธาน บรรณาธรรม. (2555). นักศึกษาจีนกับข้อพิพาทในการเขียนภาษาไทย. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- เปลื้อง ณ นคร. (2549). หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ข้าวฟ่าง.
- มนัส สุวรรณ. (2556). ระเบียบวิธีวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ยาภา ลีวเจริญชัย และ ธีรุตม์ สุขสกุลวัฒน์. (2557). รายงานการวิจัยคำที่ผิดและบุคลาการจุฬาฯ
สะกดผิดบ่อย. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาไทยสิรินธร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2554. กรุงเทพฯ:
นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์.
- วรรณิ โสมประยูร. (2539). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วันชัย แก้วหนูนวลและภัทร์ธีรา ฉลองเดช. (2561). ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทย :
กรณีศึกษาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนราธิวาส
ราชนครินทร์. วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์. 5(2), 1-11.
- สุจิตต์ เพียรชอบ. (2542). ภูมิปัญญาไทยในภาษา. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาไทย กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ.
- สุทิววงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2540). หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุทิววงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2542). การเขียน. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ธัญ ทดแทนคุณ และปวีณา จันทรสุวรรณ. (2558). ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย:
กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี. นนทบุรี:
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี.

Blackburn, Ellen. (1984, May). Common ground developing relationships between reading and writing. *Language Art*. 61(4), 367-382.

Blair, G.M. (1968). *Educational Psychology*. New York: Macmillan

